

ІВАНЕНКО БОРИС ВАСИЛЬОВИЧ

13 березня 2008 р. завершилося земне буття чудової людини, відомого архівіста, історика, журналіста, заслуженого працівника культури України Бориса Васильовича Іваненка. Ще зовсім недавно його жарти наповнювали архівні коридори, а його доброзичливі ямби як найкращий подарунок до ювілеїв чекали архівісти, науковці-історики, численні друзі.

Народився Б.В.Іваненко 20 вересня 1933 р. у м. Каневі в родині вчителів. Закінчивши 1956 р. історико-філософський факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, він тривалий час (1956–1966) працював у журналістиці (був членом Національної спілки журналістів України), перебував на партійній роботі (1966–1976, 1979–1989). Упродовж трьох років стояв біля керма Державного комітету УРСР з телебачення і радіомовлення (1976–1979), обирався депутатом Верховної Ради УРСР X–XI скликань.

Понад півтора десятиліття Борис Васильович присвятив архівній справі. 1989 р. його було призначено начальником Головного архівного управління при Раді Міністрів УРСР. Добре обізнаний із проблемами в галузі культури, він здійснив вагомий внесок у розвиток української архівістики. На початку 1990-х рр., у період складного реформування політичної й економічної систем України, Б. В. Іваненко, спираючись на ядро фахівців, зумів зберегти систему державних архівів, запобігти кадровим втратам, забезпечити стабільний розвиток галузі. Під його керівництвом провадилася робота з демократизації діяльності державних архівів, зокрема розсекречування закритих раніше фондів, приймання на постійне зберігання документів колишніх КП України та КДБ УРСР. Борис Васильович очолював групу з розроблення Закону України «Про Національний архівний фонд і архівні установи».

Приділяючи значну увагу піднесенню авторитету українських державних архівів на міжнародній арені, Б.В.Іваненко брав участь у міжнародних відповідних форумах, сприяв розширенню контактів фахівців України із зарубіжними колегами. За його керівництва розпочалася тісна співпраця архівних установ з інститутами Національної академії наук України, було започатковано фундаментальні історико-археографічні проекти. Він був одним з ініціаторів створення Українського науково-дослідного інституту архівної справи і документознавства, Спілки архівістів України, правління котрої очолював у 1999–2000 рр. У другій половині 1990-х рр. Борис Васильович очолював ЦДАГО України.

Заслуги Б.В.Іваненка визнавалися на офіційному рівні. Йому було присвоєно звання Заслуженого працівника культури України. Він став кавалером орденів Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани» й ін.

Борис Васильович багато зусиль віддав також діяльності товариства «Чернігівське земляцтво в Києві» як один із його засновників і виконавчий директор.

Б.В.Іваненко пішов із життя на 75-му році життя, сповнений нереалізованих планів та ідей.